

syn, Præstegaardssyn m. m. af 19de Februar 1861, efter at Thinget uden Afstemning havde givet Samtykke til, at Sagen maatte foretages; uagtet Udvalgets Betænkning ikke havde foreligget i den i Forretningsordenen foreskrevne Tid.

(1ste Behandling findes i Tidenden Sp. 2607 ff.; Udvalgets Betænkning i Tillæg B.)

Foruden de i Udvalgets Betænkning opførte Ændringsforslag var der ikke fremkommet noget saadant. Lovforslagets Paragrafer og Titel med dertil stillede Ændringsforslag fattes under Et under Forhandling.

Ordføreren (Casse): Af Udvalgets Betænkning vil det høie Thing have set, at Udvalget betragter det som i sig selv ønskeligt, at man gennem Lov faar de Ulemper fjernede, som Lovforslaget har havt til Hensigt at afhjælpe, og desuden har Udvalget været enig i, at Bessaffenheden af det Retssforhold, hvori en Tiendeieer staaer til Kirken og til Kirkegaarden, gjør, at der ikke kan være Noget til Hindør for at paalægge ham de Forpligtelser, som ere nødvendige for at opnaa Afværgelse af de paapegede Ulemper. Men ved Siden af denne Erkendelse har der for Udvalget staaet en anden, nemlig den, at det er af Bøigtighed, at man, idet man paalægger Tiendeieerne nye Forpligtelser, ikke med Hensyn til Omfanget af disse gaar videre, end at de Forpligtelser, der komme til at paahvile dem, ikke blive saa byrdefulde, at Billighed tilføidesættes. Idet Udvalget er gaaet ud fra den sidste Betragtning, vil den ogsaa komme til at danne Grundlaget for de mest indgribende Forandringer, som Udvalget har foreslaaet i Lovforslaget; men foruden denne Betragtning, der, som sagt, har lebet til de væsentligste Forandringer, er der andre Hensyn, der have gjort det nødvendigt for Udvalget at komme med flere Ændringer: Det er dels Betragtninger af de praktiske Forhold og dels Betragtninger, der knytte sig til den bestaaende Lovgivnings Forskrifter. Dertil kommer ogsaa, hvad der for Udvalget har været vigtigt, nemlig at faae Loven til at foreligge i en saadan Afattelse, at den i alle de Henseender, hvormed der er Tale, kunde være saavidt mulig tilfredsstillende. Med Hensyn til de Ændringsforslag, der knytte sig til Afattelsen, tør jeg anse det for nødvendigt at komme ind paa en noget Detaillering, idet jeg tør gaa ud fra, at de Grunde, som anbefale en Forandring i Redaktionen paa de forskjellige Steder, ville fremgaa af sig selv. — Med Hensyn til den anden Klasse Ændringsforslag, som jeg nu gaar over til at omtale, skal jeg fatte mig i muligste Korthed, idet Udvalget har gjort sig Umage for at lade Betænkningen fremtræde saa tydeligjørende, som Omstændighederne tillode. Jeg skal ikke sige nogen Bemærkning til den Forandring, der er foreslaaet i

Lovforslagets § 1; det er en ren Redaktionsændring i Paragrafens Ord og en Tilføielse, tagen fra Lovforslagets § 2, og man tør vel holde sig forvissnet om, at Forandringen vil erkendes for at være en Binding. Med Hensyn til § 2 er der ogsaa for en stor Del kun Spørgsmaal om en Redaktionsforandring; idet Udvalget foreslaar at dele den i to Paragrafer. Som de Herrer ville have set, angaar Paragrafen nu haade selve Afsvinningsarbejds Omfang, dets Bessaffenhed, Foranstaltninger, der skulle træffes med Hensyn til de Omkostninger, der ere forbundne dermed, og Maaden, hvorpaa disse skulle udredes, og Udvalget har nu foreslaaet, at § 2 kun skulde omhandle, hvad der staaer i Forbindelse med selve Arbejdet og dets Afværgelse. Jeg skal dog tillade mig at fremhæve to Punkter, der ere mere end en Redaktion i den nye § 2. For det første var der i Lovforslaget kun nævnt Loven af 17de Januar 1859 angaaende Bønds Afledning, og det var denne Lov, hvortil der var henviset som Rettesnor for de Synsmænd, der skulde iværksætte det Forløbne i Henseende til Bedømmelser af de forskjellige Ting, der komme i Betragtning ved Afsvinning af Kirkegaarde. Det er imidlertid foribdent her at henvises udtrykkelig til Anordningen af 29de Juli 1846, idet denne supplerer Loven af 1859 i forskjellige praktiske vigtige Retninger i Henseende til Synsmændenes Forpligtelser og Grændsen for deres Kompetence i de forskjellige Tilfælde, hvormed der kan blive Spørgsmaal under deres Virksomhed. Saaledes gives f. Ex. denne Anordning dem Ret til, hvor der behøves Sagskundskab, at kunne tilfalde Andbre. Man fandt endvidere, at der var en væsentlig Mangel i § 2, som nu er afhjulpen derved, at man har tilføiet, at den Kirkejeer, der af Kirkesynet har faaet Paalæg om at foranstalte afledet Jøgtigheden fra Kirkegaarden, skal inden 14 Dage efter at Paaleget er givet, under en daglig Bøde af 2 Rd., træffe Foranstaltning til, at Sagen sættes i Bevægelse ved i Overensstemmelse med den Lov, jeg har citeret, at henvises den til Synsmændene. Dgsaa her vil der neppe være nogen Tvivl om, at den foreslaaede Tilføielse er heldig. Den nye § 3 angaar, som nylig bemærket, Omkostningerne ved Arbejdet. Lovforslaget gaar ud paa, at det skal kunne paalægges en Tiendeieer, hvor der er Spørgsmaal om Afsvinning af Kirkegaarden, at udrede dertil et Beløb, som svarer til de to sidste Aars Kirkeindtagter, fraregnet Skatter og Afgifter. Dette har Udvalget ikke kunnet finde foreneligt med den Betragtning, jeg har tilladt mig at fremsette, nemlig at der maatte vaages over, at Tiendeieernes Udgifter ikke bleve gjorte saa byrdefulde, at det stred mod Billighed, og Udvalget foreslaar derfor, at Tiendeieeren kun skal tilpligtes at udrede indtil det Dobbelte af, hvad Gjennemsnittsummen er for de 10 sidste Aars Indtagter, og det ikke blot, saaledes som Lovforslaget vil, med Fradrag af Skatter og Afgifter, men ogsaa med